

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce **E. S.**, st. příslušnost: Ruská federace,

proti
žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2018, č. j. MV-13972-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní s platností od 1. 7. 2016 do 30. 6. 2017 vydaném podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dne 27. 6. 2017 požádal žalobce u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. V rámci řízení o této žádosti byl žalobce výzvou ze dne 25. 7. 2017 vyzván k odstranění vad žádosti, které měly spočívat

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v nedoložení dokladu prokazující úhrnný měsíční příjem a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení a finančního úřadu o neexistenci nedoplatků. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval.

2. Ministerstvo vnitra tedy následně usnesením ze dne 15. 9. 2017, č. j. OAM-15341-12/DP-2017, řízení o uvedené žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavilo (dále jen „prvostupňové usnesení“), neboť žalobce ve stanovené lhůtě neodstranil vady své žádosti (nedoložil zákonem vyžadované náležitosti), přičemž tyto vady bránily pokračování v řízení.
3. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 5. 2018, č. j. MV-13972-4/SO-2018, zamítla (dále jen „napadené rozhodnutí“).
4. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 18. 6. 2018 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalované a jednání ve věci

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že mu nebyla Českou poštou, s. p., doručena výzva k odstranění vad žádosti. Ministerstvo vnitra přitom mělo jiné možnosti, jak se s žalobcem spojit (telefonát, SMS, e-mailová zpráva). Žalobce tedy argumentuje, že nebyl vyzván k odstranění vad své žádosti a tedy nedostal možnost tyto vady odstranit.
6. Zadruhé žalobce namítá porušení §§ 2 a 3 správního řádu; povinností Ministerstva vnitra bylo přesně a úplně zjistit skutečný stav věci potřebný k posouzení věci. Dále porušení § 4 správního řádu, který stanoví povinnost jednat s dotčenými osobami zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.
7. Zatřetí žalobce zpochybňuje tvrzení žalované, že k dokladům předloženým po vydání prvostupňového rozhodnutí nelze přihlížet.
8. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 4. 1. 2018 k podané žalobě uvedla následující:
k první žalobní námitce, že při doručování výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 25. 7. 2017 bylo postupováno v souladu se správním řádem, poukázala na to, že z doručenky vyplývá, že si žalobce danou písemnost nepřevzal (stejně jako si nepřevzal ani ostatní zásilky, které mu byly zasílány v řízení před Ministerstvem vnitra). Zásilka, která byla zaslána na adresu hlášeného bydliště žalobce, byla uložena (dne 28. 7. 2017) a k jejímu převzetí byl žalobce vyzván. Žalobce tak ale ve stanovené lhůtě 10 dnů neučinil. Písemnost proto byla považována v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou posledním dnem této lhůty, tedy k 7. 8. 2017; podle doručenky byla poté vhozena do schránky. Žalovaná v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 As 361/2016-75.
9. Ke druhé žalobní námitce žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 240/2015-3, a uvedla, že zcela obecně formulované žalobní námitky nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum. Zároveň upozornila na další rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38 s tím, že odpovědnost za předložení zákonem vyžadovaných náležitostí leží zejména na tom, kdo podává žádost.
10. K jednání nařízenému na den 28. dubna 2021 na žádost žalobce se žalobce nedostavil a žalovaná setrvala na svém stanovisku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

III. Posouzení žaloby

11. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Městský soud se nejprve zabýval námitkou, že výzva k odstranění vad žádosti ze dne 25. 7. 2017 nebyla žalobci doručena, a neměla vůči němu tedy právní účinky.
13. Podle § 19 odst. 3 správního řádu ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „rozhodné znění“), *[n]evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*
14. Podle § 20 odst. 1 správního řádu v rozhodném znění, *[f]yzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti^{17a}), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.*
15. Podle § 23 odst. 1 správního řádu v rozhodném znění, *[n]ebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.*
16. Podle § 23 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění, *[a]dresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.*
17. Podle § 24 odst. 1 správního řádu v rozhodném znění, *[j]estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*
18. Městský soud této námitce vyhovět nemohl. Žalobce v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ ze dne 27. 6. 2017 uvedl jako adresu místa pobytu na území adresu, na kterou mu následně výzva ze dne 25. 7. 2017 byla doručována; odlišnou adresu pro doručování neuvedl. Rovněž z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem v ČR ze dne 10. 4. 2018, porízeném žalovanou, vyplývá, že shodná adresa byla od 27. 6. 2017 u žalobce evidována jako místo pobytu. Předmětná výzva tedy byla v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu správně doručována právě na tuto adresu. Uvedená písemnost byla potom doručena standardně tak, jak předpokládají výše rekapitulovaná ustanovení správního řádu. Žalovaná tento postup podrobně popsala v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě (viz bod 8 shora). Předmětná výzva tak byla doručena standardním způsobem při uplatnění fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu. Provedení všech úkonů spojených s uložením zásilky (viz § 23 správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

řádu) je přitom řádně zdokumentováno doručenkou založenou ve správním spisu. Ze spisu přitom nevyplývá, ani žalobce netvrdí, že by ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu požádal o určení neplatnosti doručení předmětné výzvy.

19. Pokud jde o tvrzení, že žalobci mohla být výzva zaslána na e-mailovou adresu, tak městský soud konstatuje, že žalobce svou e-mailovou adresu v žádosti ze dne 27. 6. 2017 neuvedl, rovněž tedy nepožádal, aby mu na takovou adresu bylo doručováno (viz § 19 odst. 3 správního řádu). Své telefonní číslo žalobce v žádosti sice uvedl, oznamování či doručování písemností prostřednictvím telefonu ale správní řád nepředpokládá (žalobce ani takový postup nežádal).
20. Pokud jde o druhou žalobní námitku, kterou se žalobce dovolává povinnosti správních orgánů zjistit skutečný stav věci nezbytný pro rozhodnutí, tak městský soud uvádí, že takovouto povinnost má správní orgán primárně v řízeních zahajovaných z moci úřední, resp. v řízeních, v nichž má být účastníku uložena povinnost (srov. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Jinak je tomu ale v řízení o žádosti, ve kterém primární odpovědnost za doložení zákonem vyžadovaných náležitostí žádosti leží prvotně na žadateli (správní orgán je pouze povinen žalobce na případné nedostatky upozornit a poskytnout mu prostor pro jejich odstranění – srov. § 45 odst. 2 a § 39 odst. 1 správního řádu).
21. Správní soudy již v minulosti dospěly k závěru, že v řízení o žádosti je to právě žadatel, kdo musí v tomto ohledu vystupovat vůči správnímu orgánu aktivně, jinak se vystavuje riziku, že jeho žádost bude zamítnuta, resp. o ní vůbec nebude rozhodnuto. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019-22, shrnul předchozí judikatorní závěry k této otázce následovně (bod 16 rozsudku): *„Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36). Z uvedené judikatury rovněž vyplývá, že pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Lze přiměřeně odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018 - 58, v němž je o povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že v „řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v řízení o žádosti aktivní, což mimo jiné znamená předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon. Pokud tak nekoná, pak to pro něj může mít negativní následky, které si však způsobuje sám svou vlastní nečinností.“*
22. Dále se městský soud zabýval třetí žalobní námitkou týkající se skutečnosti, že po vydání prvostupňového usnesení žalobce jistě podklady ke své žádosti doplnil. Ani této žalobní námitce městský soud nemohl přisvědčit. Zde je na místě upozornit na závěry dříve přijaté městským soudem např. v rozsudku ze dne 19. 4. 2016, č. j. 11 A 24/2014-62, ve kterém uvedl, že: *„na situaci, kdy účastník řízení nesplní v řízení před správním orgánem I. stupně své povinnosti, pamatuje správní řád v § 82 odst. 4, ve kterém upravuje koncentraci správního řízení, z níž vyplývá povinnost odvolacího orgánu akceptovat nové skutečnosti a návrhy na provedení nových důkazů, uvedených v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, pouze tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“*

23. Správnost vysloveného názoru potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36. S právními názory vyslovenými v uvedeném rozsudku se městský soud plně ztotožňuje. Podklady specifikované ve výzvě ze dne 25. 7. 2017 byl žalobce povinen předložit již v okamžiku podání žádosti, což však neučinil. Ministerstvo vnitra mu v souladu se zákonem umožnilo žádost doplnit, poskytlo mu k tomu dostatečnou lhůtu. Jelikož tak žalobce neučinil, bylo řízení zastaveno a pozdější předložení požadovaných náležitostí žádosti nemohlo na správnosti takového rozhodnutí nic změnit.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jí tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 28. dubna 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.